

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 16-11-49243 מדינת ישראל נ' לייבל

בפני כב' השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

ע"י ב"כ רחל אהרונזי זאבי

המאשימה

נגד

מרדכי לייבל

ע"י ב"כ עו"ד עדן פוליטקין

הנאשם

גזר דין

הכרעת הדין

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה אחת של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") שיוחסה לו בכתב האישום.
2. בהכרעת הדין מיום 24.03.19 פורטו נסיבות ביצוע העבירה, ובתמצית יצוין כי ביום 8.01.15 ניתן, כנגד הנאשם, צו לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001 (בה"ט 10550-01-15 בבית משפט השלום בפתח תקוה), לפיו נאסר עליו, בין היתר, להתקרב או להימצא במרחק של 500 מטר מבית מגוריה של המתלוננת, ששימשה באותו מועד כעובדת סוציאלית ראשית לחוק אימוץ במשרד הרווחה. בהמשך, הוארך הצו עד ליום 8.07.15.
3. הצו ניתן לאחר שהנאשם תלה כרוזים המתייחסים למתלוננת בסמוך לביתה, כרוזים שכללו תמונה של המתלוננת בתוך סמל של גולגולת ועצמות, ובסמוך לה נכתב, בין היתר, כי המתלוננת (תוך ציון שמה) "היא בעלת התמחות בניתוק ילדים מהוריהם" ופורט בה סיפורה של אם שטענה כי ילדתה נותקה ממנה בשל "פשעיה" של המתלוננת, תוך שהיא מייחסת למתלוננת "סחר בילדים, רשעות אטימות ורוע לב".

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 16-11-49243 מדינת ישראל נ' לייבל

4. הנאשם הורשע בכך שחרף הצו האמור, הוא הגיע ביום 26.05.15 ליישוב בו מתגוררת המתלוננת ברכבו שעליו תלה כרזות רבות עם תמונתה של המתלוננת ועליהן נכתב: "המתלוננת (באזכור שמה) פקידת אימוץ ראשית", "די לאימוץ כפוי", "די לאימוץ סגור" ו"אני רוצה לאמא, אני רוצה לאבא, אני רוצה למשפחה, אני רוצה הביתה". הנאשם נסע ברחובות היישוב, תוך שהוא כורז במגפון, בין היתר, כי יש להיזהר מן המתלוננת מכיוון שהיא גונבת ילדים, והוא נתפס על ידי משטרת ישראל במרחק של 256 מטרים מביתה של המתלוננת, תוך שהוא מפר את הצו האמור.

5. יצוין, כי בכתב האישום יוחסו לנאשם שתי עבירות נוספות של הפרת הוראה חוקית, עבירה של פגיעה בפרטיות וארבע עבירות של העלבת עובד ציבור, אך בהכרעת הדין הוא זוכה מהן לאחר שנקבע כי ביחס לעבירות של הפרת הוראה חוקית לא הוכח קיומו של יסוד נפשי לביצוע העבירות וביחס לשאר העבירות נקבע כי מעשיו של הנאשם בגינם הואשם, אינם מהווים עבירה.

טיעוני ב"כ הצדדים

6. בטיעוניה לעונש, ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשם הורשע בעבירה לפי סעיף 287(ב) לחוק, שזו החלופה המחמירה לעבירה של הפרת הוראה חוקית. היא עמדה על הערכים המוגנים באמצעות החוק למניעת הטרדה מאיימת, הגנה על אדם מפני הפגיעה בחייו, בחירותו ובפרטיותו. כן עמדה על הערכים של שמירת החוק והסדר הציבורי, המוגנים על ידי העבירה של הפרת הוראה חוקית. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, היא עמדה על כך שהנאשם ביצע את העבירה בחלוף חודש וחצי בלבד ממועד מתן הצו; על כך שלא היה מדובר באירוע ספונטני, על כך שמדובר היה בהבעת מחאה כנגד המתלוננת, באופן ספציפי, תוך פרסום תמונתה בסמוך לביתה של המתלוננת, דבר שגרם להלבנת פניה; על כך שהמעשה נעשה במזיד, תוך רצון להטריד את המתלוננת ותוך זילות בהחלטת בית המשפט. באשר לענישה הנוהגת, היא הפנתה לשני פסקי דין, וטענה למתחם עונש הולם המתחיל בשל"צ משמעותי שלא יפחת מ-300 שעות וענישה נלווית של מאסר על תנאי קנס ופיצוי, ועד לשישה חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות.

7. באשר לקביעת עונשו של הנאשם בתוך המתחם, ציינה ב"כ המאשימה כי לקולא יש למנות את העובדה כי לנאשם אין עבר פלילי, ומנגד יש למנות לחומרה את אי לקיחת האחריות על ידו. לדבריה, יש להביא בחשבון את הצורך בהרתעה אישית כמו גם בהרתעת הרבים בחובת כיבוד צווים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 16-11-49243 מדינת ישראל נ' לייבל

שיפוטניים. לפיכך נתבקש למקם את עונשו של הנאשם בשליש המתחם ולהשית עליו חודש מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי קנס ופיצוי למתלוננת.

8. מנגד, ב"כ הנאשם טענה כי עיון בפסיקת בתי המשפט מלמד כי, ככלל, כתבי אישום בעבירה של הפרת הוראה חוקית מוגשים כאשר העבירה נלווית לעבירות אחרות. היא התקשתה לאתר מקרה בו הואשם אדם בעבירה של הפרת הוראה חוקית כשהיא עומדת בגפה.

9. באשר לנסיבות ביצוע העבירה ציינה ב"כ הנאשם, כי העבירה בוצעה במסגרת פעולת מחאה כנגד מדיניות הרווחה בכלל ולא כנגד המתלוננת בפרט. הוא עשה זאת במרחק גדול מביתה של המתלוננת. הוא לא התכוון להלבין את פניה, כי אם להביע את מורת רוחו ממעשי פקידות הסעד של משרד הרווחה. עוד ציינה, כי ההפרה הייתה לשתי דקות בלבד, והמתלוננת עצמה כלל לא ידעה על ההפרה, והדבר נודע לה רק לאחר מעשה. ההפרה גם נעשתה כחמישה חודשים לאחר מתן הצו.

10. גם ב"כ הנאשם תמכה את טיעוניה בפסיקה, וטענה למתחם עונש הולם הנע ממאסר על תנאי ועד למאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות, כשאת הנאשם יש למקם ברף התחתון של המתחם. היא הצביעה על מקרים בהם הסתיימו הליכים שכאלו גם בהתחייבות בלבד ללא הרשעה.

11. עם זאת, ב"כ הנאשם טענה כי יש לסטות במקרה זה מגבולות המתחם לקולא משיקולי שיקום. לדבריה, מדובר בעבירה שבוצעה לפני כ-4 שנים, בשנת 2015, כאשר הנאשם נטל חלק מרכזי במחאה פוליטית חברתית שהתנהלה כנגד רשויות הרווחה. כיום, הנאשם מצוי במקום אחר, ולאחר שהיה עצור למשך כ-10 חודשים בתיק אחר המתנהל כנגדו, הקשור גם הוא למחאה זו. נכון להיום, הוסרו כלל המגבלות שהוטלו עליו עם שחרור מהמעצר, זאת נוכח שיקומו. מאז מעצרו לפני למעלה משנתיים, לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים נוספים, והוא התרחק מכל דבר שקשור לאותה מחאה אותה ניהל. הוא מבקש לנהל אורח חיים נורמטיבי, ובמסגרת זו הוא חזר להיות בקשר עם משפחתו, הוריו, אחיו, ובפרט ילדיו והוא משקיע רבות בקידום בנו הקטין. הנאשם נתון בהליך פשיטת רגל והוא עומד במילוי חובותיו בו, והוא תר אחר עבודה שתהלוך את יכולותיו. על כן, בקשתה הייתה להסתפק במקרה זה בעונש של התחייבות בלבד. היא גם ציינה, את הקביעה בהכרעת הדין ביחס למעורבות הרשות בהנעת ההליך הפלילי.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 16-11-49243 מדינת ישראל נ' לייבל

12. הנאשם ציין כי כיום הוא הצליח לשקם את יחסיו עם בתו, והוא מחפש משרה ניהולית התואמת את כישוריו. הוא ביקש שלא להשיג אותו לאחר ולהותיר עליו כתם פלילי שיקשה על התקדמותו.

דיון והכרעה

13. הפרת צו של בית משפט פוגעת בעקרון כיבוד החוק. כאשר מדובר על צו שנועד להגן על אדם יש בכך גם פגיעה בערכים החברתיים של הגנה על בטחונו של האדם, שלווה חייו ופרטיותו.

14. בנסיבות ביצוע העבירה יש למנות את העובדה שהנאשם, כפי שעלה מעדותו בבית המשפט, הגיע למקום במתכוון ולא רק נקלע אליו; את העובדה שבפועל הוא לא התקרב עד ביתה של המתלוננת כי אם למרחק של כ-250 מטר ממנו, בקו אווירי; את העובדה שבפועל העבירה הופסקה לאחר זמן קצר לאחר שהוא נעצר והמתלוננת לא ידעה על ביצוע העבירה בזמן אמת; ואת העובדה שביסוד ביצוע העבירה עמד אינטרס חברתי ולא אינטרס פרטי של הנאשם.

15. בשים לב לנסיבות אלו, לערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת, אני סבור כי מתחם העונש ההולם מקרה זה בנסיבותיו, נע מענישה צופה פני עתיד ועד למספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות.

16. אני סבור כי יש מקום לסטות ממתחם העונש, כפי שביקשה זאת ב"כ הנאשם. הטענות בדבר השינויים בחייו של הנאשם, אינם באים בגדרו של סעיף 40ד' לחוק המצדיק חריגה ממתחם העונש בשל שיקום הנאשם. ומה גם, שלא הוגש כל תסקיר שיוכל לתת מבט מעמיק ורחב יותר ביחס לנאשם. גם אין מקום לבטל את הרשעת הנאשם. בפרט, בשים לב לאי נטילת אחריות למעשה זה על ידו.

17. הנאשם, יליד 1970, כיום בן 49, נעדר עבר פלילי כלשהו. הוא לא נטל אחריות על מעשיו, אך כפי שצוין בהכרעת הדין, הוא פנה, עובר לביצועה, לעורך דינו על מנת לברר אם המעשה שהוא מבקש לעשות אסור במסגרת הצו שניתן כנגדו. כפי שנקבע בהכרעת הדין, אין בהתייעצות זו כדי להקנות לו הגנה, בין היתר בשים לב לתשובת עורך הדין שלא אמר לו כי הדבר מותר, אך הוא מלמד כי הנאשם לא זלזל במופגן בצו בית המשפט, ואפשר שאם היה מקבל תשובה מפורשת מעורך דינו כי הדבר נאסר עליו, הוא היה נמנע מכך. יש גם לציין כי חלפו כחמישה חודשים ממתן הצו בתחילה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 16-11-49243 מדינת ישראל נ' לייבל

ועד להפרתו, כשבכל תקופה זו הצו לא הופר על ידי הנאשם. יש להביא בחשבון גם את העובדה כי הנאשם הואשם בעבירות רבות אחרות ובסופו של דבר זוכה מהן. יש רגליים לסברת ב"כ הנאשם, כי לו אישום זה היה עומד לבדו, לא היה מוגש כתב האישום.

18. בשים לב לאמור, אני סבור כי יש למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם. כמצוות סעיף 40ח' לחוק, בקביעת עונש הקנס יש לתת את הדעת על היותו של הנאשם פושט רגל.

אני משית אפוא, על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שלושה חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם כן יעבור עבירה של הפרת הוראה חוקית בתוך שלוש שנים מהיום.

ב. קנס בסך של 500 ₪ או 5 ימי מאסר תחתם. הקנס ישולם ב-2 תשלומים שווים, הראשון בתוך 30 יום והשני בתוך 30 יום לאחר מכן.

ג. פיצוי למתלוננת (ע"ת 1) בסך של 500 ₪. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט בתוך 60 יום. המאשימה תמסור את פרטי המתלוננת למזכירות בית המשפט בתוך 60 יום.

ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ו אייר תשע"ט, 20 מאי 2019, במעמד המתייצבים.

אילן סלע, שופט